

Ivan Štulajter
ANIMATOR

MARENČIN PT

animátor

Ivan Štulajter animátor

MARENČIN PT

© Ivan Štulajter, 2016
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2016
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marenčin Media, 2016
Design © Marta Blehová, 2016
Jazyková úprava Sylvia Sachs
534. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-612-1

1.

Vyrazili krátko po polnoci. Ulice už boli prázdne. Simon trochu pootvoril okno. Cez škáru vošiel do auta čerstvý vzduch a vytlačil z neho pach Haninej sučky. Mali pred sebou niekoľko hodín cesty. Ani na diaľnici už nebol nával. Mohol šoférovať ležérne, jednou rukou. Druhú mal položenú na Haninom stehne. Stehno bolo uvoľnené a príjemne teplé. Regulátor rýchlosti si nastavil podľa predpisov na maximálnych stotridsať kilometrov za hodinu. Nemali dôvod hnať sa. K odletu lietadla prídu pohodlne, s trojhodinovým predstihom.

„Vyber, prosím ťa, ten disk s ružami na obale,“ požiadal Hanu.

„A ďalej?“ spýtala sa koketne.

„Strč ho do tamtoho úzkeho otvoru.“

„A ďalej?“

„Už nič, miláčik.“

V aute sa ozval pomalý rytmus, hlboké basy. O chvíľu už boli rozoznateľné aj akordy. Zaoblené, modré. Hane sa zdali temné. Zapochybovala, či je to dobrý nápad – púšťať si počas nočnej jazdy uspávaciu hudbu. Ale nič k tomu nepovedala. Prišlo jej zaujímavejšie podotknúť, že presne takáto hudba navádza ľudí brať drogy:

„Aby tú strašnú nudu nejako dotvorili svojou fantáziou.“

Simon sa len usmial.

Na výlet, ktorý sa práve začínal, sa obaja mimoriadne tešili už od zimy, keď si kúpili letenky. Stovežatá, Big Ben, Veľké Jablko. Nadchádzajúcich desať dní Simon vnímal ako veľké zadosťučinenie. Definitívne spečatia koniec epochy, v ktorej štát terorizoval svojich občanov aj tým, že im bránil v slobodnom pohybe. Pritom od tvídovej revolúcie už ubehlo bezmála dvadsaťpäť rokov. Veľké Jablko bolo ale symbolom. Darmo obrovské veže vyrastali aj na iných kontinentoch. New York bol Mount Everestom medzi horami. Prečo ho Simon nenavštívil skôr? Lebo mu to pre rôzne príčiny doteraz nevyšlo.

Diaľnica sa vlnila vrchovinou a miestami bola neprijemne hrboľatá. Tlmiče na predných kolesách dostávali zabráť. Volant sa triasol. Vtedy ho Simon držal oboma rukami. Vyskytli sa úseky, a nebolo ich málo, keď bol otvorený len jeden jazdný pruh. Správcovia cesty na nich obmedzili rýchlosť na osemdesiat, alebo len na šesťdesiat kilometrov za hodinu. Za iných okolností by Simon zo seba vyrážal nadávky – zaplatil za jazdu po nekvalitnej štátnej ceste, ktorá mu ničí nové auto! Absurdné! Teraz však myslel na stretnutie s poslancom Veľkého spolkového snemu Reném Giri-
chom. Skončilo sa podvečer a zostal mu z neho veľmi zlý pocit. Tento pocit bol príčinou, prečo si Simon nemohol vychutnať v plnej miere výpravu, po ktorej túžil celý život a ktorá sa práve začínala.

„Najhoršie na tom je,“ skonštatoval, „že som jediný bol otvorene proti. Naozaj nechápem tú krátkozrakosť!“

Reflektory pred nimi rozhrňali noc. Po okrajoch cesty sa kopili siluety. Na nich oproti idúce autá premietali Simonovi signály

o svojej prítomnosti ešte skôr, ako ich fyzicky uvidel. Namáhane tlmíče ticho stonali. V aute sa ozývala modrá hudba. Bolo to monotónne. Hana len s veľkým úsilím premáhala spánok. Bez akejkoľvek odozvy nechala aj to, keď jej položil dľaň na vnútornú stranu stehna a hánkami sa letmo dotkol jej rozkroku. Urobil to úmyselne.

„Vybodni sa naňho,“ zahlásila. Viac ju však zaujímalo, kto bude polievať čili papričky, ktoré si pred mesiacom zasadili. Čili sa stalo pre Simona súčasťou životného štýlu. Nepridával ho snád už len do jogurtu alebo na zákusky. Zamiloval sa do kapsaicínu, ktorý spôsoboval pálenie. Bol presvedčený o tom, že konzumácia čili papričiek mu zlepšuje náladu a bráni upadať do melanchólie. Novou vášňou nakazil aj Hanu. Jej však nešlo o ohnivé plody. Mala pôžitok z toho, že sa podieľa na činnosti s človekom, ktorého miluje. Semená odrody Aji Amarillo, pôvodom z Peru, si objednali na internete; prišli z Anglicka. Spolu s črepníkmi, humusom a tekutým organickým hnojivom ich to vyšlo na slušné peniaze. Nemohol dopustiť, aby uschli.

„Budú ich každý druhý deň polievať susedia, požiadal som ich o to. Oni majú od domu kľúče, keby sa niečo stalo,“ povedal.

„A nebojíš sa?“

„Nie, sú to slušní ľudia. Dal som im rezervné kľúče, keď som sa raz v nedeľu vymkol.“

„Mali by sme im teda niečo z Ameriky priniesť, keď sú takí zlatí.“

„Áno, kúpim im niečo, spoľahni sa.“

„Napríklad univerzálny otvárač na fľaše s logom I love NY,“ navrhla.

„Veď uvidíme.“

Simon poznal diaľnicu do Prahy dôverne. V Prahe niekoľko rokov pracoval pre americkú štvavú vysielacčku. Pendloval teda často medzi svojím trvalým a prechodným bydliskom. Mal zmysel pre zvukomalebnosť slov a výraz *štvavá* sa mu páčil. Páčilo sa mu, ako sa vysloví, čo pri tom urobia pery, jazyk a ako zaznie, keď vyjde z hlasiviek. Ale páčilo sa mu aj to, že v tomto tragikomickom pomenovaní rozhlasovej stanice sa odráža akási mentálna nemennosť priestoru, v ktorom prežil už štyridsaťpäť rokov. *Pracujem v tej štvavej vysielacčke*, hovorieval so sarkazmom. Štvavá americká vysielacčka štvála občanov proti ich vlastnej vláde. Robila to pred tvídovou revolúciou, ale i po nej. Vlády v tomto stredoeurópskom priestore sa totiž spravidla nevydaria. Štvavá vysielacčka však mlčala už niekoľko rokov. Simonovi sa často snívalo, že politická situácia v jeho domovine si vyžiadala jej opätovné spustenie, lebo k moci sa dostali sily, ktoré pohrdajú slobodou a lížu zadky Kremľu. Simon všetko necháva tak a znova sa spoza mikrofónu vrhá brániť ľudské práva. Slová novinárov sa valia éterom, sú nebojácne, ostré, s pátosom pomenúvajú trpkú realitu. Veľmi romantické. Prebúdza sa sklamaný. Sedel na okraji postele tvárou k oknu, za ktorým bola jeho záhrada. Mal chuť vrhnúť sa naspäť do spánku. Doba sa zmenila. Nebolo v nej tyranie, ktorú zosobňovali komunisti. Neexistovala žiadna pevná a trvácna línia medzi tými, čo vládnu, a tými, čo sú ovládaní. Neexistoval jasný nepriateľ. Ale vlastne ani priatelia. Bola to hnačka a natiekla všade. Do každej duše. Niektorí k novej politickej realite zvolili tradičný zákopový prístup; budovali však len ďalšiu Maginotovu líniu.

„Jedno mi sľúb,“ povedala Hana, „v Central Parku si dáme hot-dog. Tam sú najlepšie na svete.“

Simon jej to rád sľúbil. Keď sa zamyslel, čo pre neho znamená a čo k nej cíti, do očí sa mu občas nahrnuli slzy. Bol sentimentálny.

„Som sentimentálny, lebo byť chladným a vyrovnaným je nudné,“ hovoril na svoju obhajobu. Pátos však nebol celkom v jeho rukách, hoci sa vedel dobre ovládať i pretvarovať. Schopnosť dojímať sa maltakpovediac v génoch. Keď boli jeho dcéry malé, chodil s nimi do kina na kreslené rozprávky. Pri smutných scénach smoklil s nimi. Samozrejme, tajne. Trel si oči, akoby mu do nich padla smietka, a nie a nie vyjsť von. Dcéry si nič nevšimli. Pri Levom kráľovi mal čo robiť, aby nával smútku a dojatia neporazil jeho sebaovládanie.

„Ak prestúpi k Feriaccimu, budem musieť odísť. Spájať sa s človekom, ktorý chce od Spolku odtrhnúť Veľké Benátsko, považujem za nehoráznosť.“ Nepovedal to rozhodne, skôr s obavou. Hana však už driemala. Hlavu s hustými čiernymi vlasmi mala sklonenú a nevedomky ňou reagovala na nerovnosti asfaltu. Auto sa vyškrabalo na posledný kopec. Diaľnica pred nimi sa už zvažovala do Prahy. Rozsvietená metropola bola na dohľad. Zachvel sa mu žalúdok. Naschvál sa vyhol obchvatu, ktorý by ich skratkou doviedol rýchlo na letisko. Rozhodol sa prejsť magistrálou naprieč centrom okolo mohutnej budovy, odkiaľ kedysi spolu s ďalšími huckal ľudí proti despotickej vláde. Takto skoro ráno bude široká cesta ešte púšť. Chcel sa kochať dobre známymi scenériami. Začal však spomínať. Prebudil Hanu.

„Pozri, tam napravo je Karlín. Počas veľkej povodne ho zalia-
la voda. Stála medzi domami nehybne, plná jedovatého kalu. Na
jej hladine sa za tmy zlovestne odrážal mesiac. Vracal som sa
domov z večerného vysielania a predstav si, tamtou ulicou pod
nami plávalo kanoe. Sedeli v ňom dvaja ľudia a veslovali. Bolo to
šialené!“ rozprával rýchlo, so zápalom očitého svedka. „O chvíľu
budeme v Holešoviciach. Bol som tam raz na obhliadke bytu.
Ocitol som sa uprostred domácnosti v plnej prevádzke. Členovia
rodiny v oblečení od Vietnamcov ma slušne pozdravili a venovali
sa ďalej svojim veciam. Na sporáku sa varilo jedlo. Páchlo to tam
niečím medzi krčmou a múzeom nábytku. Chudáci, nestihli sa
ešte odsťahovať. Muž, ktorý bol zrejme hlavou rodiny, mi ukazo-
val priestranné izby. V jednej sme zastihli slečnu, asi to bola jeho
dcéra. Zazrel som ju nakrátko, ležala na posteli. Len sa mi mihla
pred očami, lebo ten bodrý chlapík zavrel dvere ešte rýchlejšie, ako
ich otvoril.“

„Možno bola bez nohavičiek,“ povedala prebratá Hana.

Simon sa zaškeril:

„Áno, vedela, že dakto si príde pozrieť byt, tak sa ho rozhodla
privítať bez nohavičiek.“

„Bola to nemravná *dívka*.“

„To sa už nedozvieme, miláčik. Je to holešovická záhada.“

„A prenajal si si nakoniec ten byt?“

„Nie, našiel som si krajší na Vinohradoch; v dome, ktorý bol
postavený pred prvou svetovou vojnou. Z obývačky vyčnieval do
ulice veľký vikier. Bolo to úžasné miesto na hlbavé rozhovory. Ten
byt ma nadchol, len čo som sa tam ocitol s realitným agentom.
Vôbec mi neprekážalo, že ešte nie je poupratované po maliaroch

a v strede obývačky sa vypína pod krištáľovým lustrom dvojradový rebrík. Byť mal atmosféru. Akoby sa tam odohralo v minulosti čosi dôležité pre naše dejiny!“ Poslednú vetu Simon vyslovil s teatrálnou hlasovou moduláciou. Hana si rovnako teatrálné vzdychla – akože chápe a závidí.

„Myslíš, že prejde k Feriaccimu?“ spýtala sa.

„To neviem teraz odhadnúť, ale na porade to vyzeralo tak, že pán poslanec je už rozhodnutý. Privítal ma slovami: Dostal som ponuku, ktorá sa nedá odmietnuť. A ešte sa aj spokojne ceril.“

Let z Prahy do Londýna prečkali v polospánku. V Londýne sa museli rozdeliť. Nadávali svorne na zriadenca v Prahe, ktorý im tvrdil, že v lietadle do New Yorku už nie sú dve voľné miesta vedľa seba. Obaja boli z toho sklamaní. Hana aspoň dostala výborné miesto oproti stene, za ktorou boli toalety. Býva tam dostatok priestoru na nohy. Simon zas, naopak, vyfasoval úplne nepohodlné sedadlo v strednom sektore. Nesedel ani pri uličke, čo znamenalo, že vždy, keď pôjde na záchod, bude musieť požiadať suseda o dovoľenie. O chvíľu už vedel, že oným susedom je starší Američan. Vyzeral dobrosrdečne. Simon si domyslel, že bol s manželkou na výlete v Európe. Aj títo dvaja boli rozdelení. Ale nie tak idiotsky ako Simon s Hanou. Amerických manželov delila od seba len ulička. Mohli sa držať za ruky a pripraviť sa tak napríklad na smrť, keby lietadlo začalo padať. Simon zvažoval, ako veľmi chce taký starý Američan sedieť v blízkosti svojej manželky. Nazbieral odvahu a kostrbatou angličtinou mu vysvetlil situáciu. Nezabudol dodať, že jeho *girlfriend* má výborné miesto v prednej časti lietadla. *Don't worry*, povedal americký penzista. Bol ochotný urobiť Simonovi láskavosť. Lenže Simonov komplikovaný plán sa

vzápätí zrútil. Hana už nesedela na svojom exkluzívnom mieste, ale na rovnako nepohodlnom, ako mal on. Našiel ju v lietadle po krátkom hľadaní. Pozeral sa na ňu so zdvihnutým obočím, aby dal najavo, ako veľmi nechápe.

„Potom ti to vysvetlím,“ povedala.

Simon sa teda až v New Yorku dozvedel, že vyšla v ústrety mladému indickému páru. Presadla si, aby tí dvaja mohli sedieť spolu.

„V tom lietadle boli snáď všetky páry rozdelené!“ zaúpel po prílete.

No teraz znervóznel z predstavy, ako americkému seniorovi vysvetlí novú situáciu. Sľuboval pohodlné sedenie, a nič, lebo jeho milá už sedí inde. Hana ho však zachránila. Bola spokojná tam, kde je. Nechcela už čachrovať so sedadlami. Navyše, videlo sa jej sebecké rozdeliť Američanov, aby mohli byť spolu so Simonom. Iste, bol to rozumný argument. No Simon sa aj tak do svojho príšerného sedadla vrátil sklamaný. Dobrosrdečnému ujkovi povedal, že jeho *girlfriend* je plachá: *She is shy*. Nič lepšie mu totiž neprišlo v angličtine na um. Američan sa začudoval. Čo má s praktickou výmenou sedadiel ženská plachosť. *OK, don't worry*, povedal rezignovane. Simon bol už celý prepotený. Tento nápad si mohol odpustiť.

Jedna zažatá spomienka zažína druhú a oživením spomienky na holešovickú trinástu komnatu sa mu dostala do ponuky aj spomienka na tajomstvo z Madeiry. Siahol po ponúkanom svetielku. Bol to ešte hlbší ponor do minulosti. Do času, keď mal rodinu. Uväznený v nepohodlnom sedadle začal spomínať na Madeiru. Aby sa cítil sám, zavrel oči. So zaostrovaním na detaily toho zážit-

ku nemal problém. Napriek uplynulému času bola spomienka vo veľmi dobrom stave. Stroj veľkobenátskych aerolínií vyštartoval, začal stúpať a zakrátko mal dosiahnuť normálnu letovú hladinu. Simon počas tých háklivých okamihov mal už zábavu. Spomínal na štrnásťročnú *dívenku* z Madeiry. Ale tamto tajomstvo sa líšilo od tajomstva z Holešovic v podstatnej veci. V holešovickej domácnosti nestihol vidieť, čo nemal vidieť. Zostali mu len domnienky o nevidenom. Na Madeire videl všetko jasne. Mohol sa len domnievať, prečo mu to bolo dovolené. Odskočil si z terasy apartmánu na toaletu. Ako šiel dnu, za chrptom mu slabli hlasy zabávajúcej sa spoločnosti. Zato pred ním sa rozhostovalo ticho v horúcom stojacom vzduchu. Na záchode huriavk úplne zanikol. Cestou späť sa zastavil v kuchynke pre ďalšiu fľašu vína. Taký dostal príkaz. Kuchynka bola oddelená od obývačky len drevenou ozdobnou mrežou od stropu po zem. Na niektorých jej priečkach stáli umelé kvety. *Dívenka* ležala na gauči bruchom dole a čítala knihu. Bola to dcéra priateľov, s ktorými dovolenkovali na Madeire. Počas celého pobytu vysielala svojmu okoliu len jednu jedínú správu: Strašne sa tu s vami nudím. Bola to štvavá vysielачka. Najprv sa cez mrežu pozrel na *dívenku* mimovoľne. Potom už nie. Potom sa pozeral cieľavedome. Dievčaťu sa totiž beľal v miestnosti zadok. Okrúhly, krásny, malý. Simon si bol istý, že keď sa na *dívenku* pozrel prvýkrát, mala tričko stiahnuté. Teraz ho mala vyhrnuté. Gľganie nasucho nie je len literárne klišé. Pri určitých citových poryvoch naozaj existuje. Simon prehľtal za drevenou mrežou nasucho. Ohryzok mu naprázdno pulzoval v hrdle. Kvety v črepníkoch mu poskytovali krytie, ktoré však nepotreboval, lebo dievča bolo chrptom k nemu. Psychologicky to však bola barlička,

ako sa pozerat' na čosi, od čoho by sa mal odvrátiť. *Dívka* sa na gauči zamrvila a dala nohy trochu od seba. Simon zazrel jej tmavé ochlpenie. S tajomstvom na celý život sa urýchlene vrátil na verandu. Fľašu zabudol na kredenci... Guľôčka vo vodováhe sa vrátila do stredu. Stroj veľkobenátskych aerolínií už letel do New Yorku rovno. Hlboko pod ním sa vlnil oceán. Hana práve zaspávala. Simon si kúsok od nej už hľadal v ponuke film. Bol vzrušený.

2.

Predseda frakcie skeptikov Nino Feriacci zarazene hľadel na šesť gigantických húb, ktoré sa týčili nad Plaza de la Encarnación. Nedokázal k tejto unikátnej konštrukcii zaujať okamžité stanovisko, čo ho podráždilo. Klobúky húb poskytovali v letných horúčavách ľuďom na námestí výborný tieň. Tento známy fakt musel uznať aj Feriacci. Ale ako človeku s konzervatívnym pohľadom na svet mu bol bližší názor, že keby šlo len o tieň, rovnaký účel by výborne plnilo aj niečo úplne obyčajné – napríklad platany. Feriacci sa nechal vyviezť výťahom na samotný vrch diela. Prešiel okolo bufetu, kde si po prehliadke naplánoval občerstvenie. Klobúky húb boli poprepájané chodníkmi. Bol z nich strhujúci výhľad na Sevillu. Feriacci sa vybral smerom, kde odhadol menej ľudí. Dalo sa to čakať. Keď robil politiku, bol excentrický, žoviálny, uštipačný, tvrdý. No pokiaľ mu to okolnosti dovoľovali, ľuďom sa radšej vyhýbal. Pokladal ich za čudných. Zvrchu sa konštrukcia javila inak ako zdola. Už nepripomínala klobúky húb, ale kostru pravekého zvierťa, ktoré zdochlo medzi domami. *Zmena perspektívy robí divy*, pomyslel si s tým, že túto starú pravdu musí brať viac na zreteľ pri svojej práci. Na chodník, ktorý sa rôzne zatáčal a vlnil vo výške zhruba dvadsaťpäť metrov nad povrchom námestia, nekompromisne páliło obedňajšie slnko. Predseda frakcie skeptikov za Veľké Benátsko sa ukrutne potil. Na bledomodrej

košeli pod pazuchami mal stále väčšie a väčšie flaky. Iné to nebolo ani na chrbte a prsiach. Napriek tomu vytrvalo kráčať, mal v pláne prejsť celý okruh. Zo zahĺbenia ho prebral neočakávaný zvuk. Pri nohách mu zaparkoval strieborný fotoaparát. Feriacci zaostřil zrak na dievčinu, ktorá ležala v neprirodzenej polohe na chodníku. Druhá dievčina vedľa nej sa zvláštne prehýbala v bokoch a mávala rukami, akoby jej niečo smrdelo. Chvíľu mu trvalo, kým pochopil, že sa rehoce. Zdvihol prístroj a vybral sa k dievčatám. To, ktoré sa ocitlo na štyroch, sa medzitým pozviechalo. Napriek odrenine na kolene zachovávalo stoický pokoj. Podľa snehobielej pokožky a ďalších špecifických znakov Feriacci usúdil, že tieto dve mladé dámy budú s najväčšou pravdepodobnosťou Japonky. Číňanky aj Vietnanky vylúčil, otázna bola ešte Kórea.

„Môžem vám nejako pomôcť?“ opýtal sa úctivo a vystrel ruku s fotoaparátom. V tom čase ešte Feriacci nevedel, že tá, ktorej pri páde vyletel prístroj z ruky, sa volá Hiroko, a tá, čo sa jej smiala, Ayumi. Dozvedel sa to až neskôr v bufete.

„Veľmi pekne ďakujeme,“ povedala veselo Ayumi. Obe dievčatá sa mierne uklonili. Feriacci si už bol takmer istý, že sú Japonky.

„Ak chcete, môžem vám urobiť spoločnú fotografiu,“ ponúkol sa.

„Ó, áno, veľmi pekne ďakujeme,“ úprimne sa potešila Ayumi. Hiroko skeptikovi obratom podala fotoaparát, ktorý od neho pred chvíľou prevzala.

„Snáď bude fungovať,“ povedal Feriacci a prvýkrát od chvíle, čo sa ocitol na cudzej pôde, pohol ústami tak, že sa to dalo pokladať za úsmev.

Dievčatá sa pritlačili k sebe. Ayumi tuho objala Hiroko okolo

ramien a v nádhernom úsmeve vycerila úhladné biele zuby. Hiroko stála ako doska. Feriacci začal s aparátom ustupovať.

„Cheese,“ vykrikol. Hiroko sa ani nepohla. Hoci bolo všetko pripravené, Feriacci nestlačil spúšť. V poslednej chvíli zistil, že stojí na zlom mieste – priveľa slnka a aj zlá kompozícia. Z týchto panoramatických výhľadov sa dalo vyťažiť oveľa viac. Darmo, bol precízny v každej činnosti, ktorú robil. Dievčatá sa bez reptania presunuli tam, kam im politik Veľkého Benátska ukázal prstom. Znova sa zopakoval predchádzajúci rituál. Feriacci dlho pozeral do fotoaparátu, ale ani teraz nestačil spúšť, lebo ani s týmto novým postavením dievčat nebol spokojný. Náhlivo hľadal vhodnejší bod. Našiel ho za zákrutou. Dievčatá sa pobrali tam. Ayumi znova vycerila krásne zúbky, objala Hiroko, ktorá sa znova premenila v dosku. Teraz medzi slečnami a Feriaccim boli už len rebrá konštrukcie. Z úmorného tepla a nervozity sa skeptikovi začali chvieť ruky. Predstava, že po toľkých manévroch urobí nekvalitný záber, ho vydesila. Hľadal pevný bod. Našiel ho na zábradlí, ktoré lemovalo chodník. Aparát položil naň.

„Cheese,“ zakričal zhrbený.

Slečny stáli od neho vzdialené zhruba osem metrov. Hiroko sa ani nepohla. Ayumi sa ešte viac zazubila. Kompozícia bola dokonalá. Zmestilo sa do nej všetko. Priečelia starých sevillských činžiakov v pozadí, mohutné kosti konštrukcie, náznak jej rozľahlosti, zvláštne svetlo a do toho dve zaujímavé dievčiny. Ale v momente, keď chcel Feriacci impresiu zvečniť, dostal do ukazováka na pravej ruke krč. Nemohol stlačiť spúšť. Hoci sa veľmi snažil, nešlo to. Dalo by sa povedať, že tento slávny skeptik tlačil svojou vôľou na svoj vlastný prst, ktorý mu vypovedal poslušnosť. Jeho heroické

odhodlanie pohnúť meravými šlachami na pravej ruke vyvolalo súčasne pnutie v dlani na ľavej ruke. Výsledkom veľkého snaženia bol zmätok v pokynoch, ktoré vysielal mozog do politikových končatín. Fotoaparát sa mu vyšmykol z ruky. Feriacci očervenel a zbledol zároveň. Dostal o seba strach. V momente mu svietlo, že ak kovový prístroj treskol dole niekomu na hlavu, má po kariére. Bol to pochopiteľný reflex. Už bol pridlho v politike, aby mohol robiť niečo iné. Báľ sa nakloniť cez zábradlie a zistiť, čo sa tam dole na námestí deje; či tam niekto nie je ťažko zranený alebo nedajbože mŕtvy. Ayumi sa prestala ceriť a Hiroko začali tieť malé slzy. Vo fotoaparáte mali zdokumentovaný celý výlet do Európy. Práve oň prišli.

„Prepáčte, je mi to veľmi ľúto. Veľmi, veľmi sa ospravedlňujem. Toto som naozaj nechcel,“ vyhlásil Feriacci, keď sa nakoniec odhodlal zblízka prizrieť ázijskej bolesti. Mal totiž veľké nutkanie zdrhnúť z toho šialeného miesta, vysadnúť na prvé lietadlo a vrátiť sa do bezpečia Veľkého Benátska. Tam takéto kontroverzné atrakcie na námestiach nemajú.

„Fotoaparát vám, samozrejme, zaplatím,“ povedal presvedčivo. Ayumi sa pokúsila o úsmev. Láskyplne stisla rameno Hiroko. Tá pozerala smutne do zeme.

Predseda frakcie skeptikov vo Veľkom spolkovom sneme bol totálne vystresovaný. Sám sebe sa čudoval, ako sa mohol dostať do takejto príšernej situácie. Navyše nemohol vylúčiť, že si jeho nešikovnosť niekto nakrútil na mobil. A práve táto možnosť ho zrejme viedla k tomu, že Ázijčanky pozval do bufetu pri výťahu na drink. Chcel zanechať dobrý dojem. Ale potreboval aj pre svoj vnútorný pokoj dosiahnuť akési dôstojné zakončenie tejto trápnej

záležitosti. Pravdaže, nemohol úplne vylúčiť, že sa ňou bude zaoberať tlač. Pokora bola teda namieste. A nakoniec bál sa zísť z húb na námestie. Podvedomie ho tam nechcelo pustiť. Ayumi súhlasila a Hiroko sa jej bez slova podriadila.

Na terase pri bufete bol chládok. Feriacci usadil dievčatá k stolu. Najprv ponúkol stoličku Hiroko, potom Ayumi. Konal sebaisto, rozhodne. Situáciu už mal opäť pod kontrolou, hoci sa mu dlane ešte chveli. Zastavil sa pri nich čašník. Povedal, že sa volá Petar, a keď budú niečo potrebovať, stačí zavolať. Feriaccimu to nedalo a spýtal sa na pôvod jeho mena. Chlapec povedal: Bosna. Skeptik objednal uňho tri poháre šumivého vína. Posedenie malo pokračovať vzájomným predstavovaním. S tým však musel Feriacci počkať, lebo Hiroko odišla na toaletu. Aby sa vyhol trápnemu tichu, zopakoval osamotenej Ayumi:

„Je mi to naozaj veľmi ľúto. Toto sa mi ešte nestalo. Takáto nešikovnosť!“ Tváril sa dôveryhodne previnilo. Ale Ayumi už nemala čas zdvorilo ho poľutovať, lebo si prudko priložila ruku na ústa. Feriacci sa preľakol. Ayumi sa pozerala ponad jeho plece s rozšírenými očami. Otočil sa tým smerom. Hiroko sa opäť zbierala zo zeme. Feriacci zdvihol obočie a obrátil sa k Ayumi.

„Ona v Európe stále padá,“ vyrazila zo seba dievčina.

Skeptik ničomu nerozumel. Tváril sa ako divák v hľadisku, ktorého nečakane oslovil herec z pódia: *Niečo vám nesedí, pane?* Ayumi sa dusila smiechom.